गले दधार भक्त्या च तद्भक्तो धर्मनन्दनः ॥ ३५ ॥
वरं[9] दत्वा च स मुनिर्ययौ गेहं स उन्मनाः ।
विप्राय कवचं दत्वा नष्टवत्सा च गौर्यथा ॥ ३६ ॥
भ्राता नरेण पिता च धर्मेण च महात्मना ।
माता मूर्त्या[10] च पत्न्या च शान्त्या च भर्त्सितो मुनिः ॥ ३७ ॥
विप्रः संप्राप्य कवचं मन्त्रं कल्पतरुं परं ।
सरोवरात् समुत्थाय प्रज्वलन् ब्रह्मतेजसा ॥ ३८ ॥
क्षणं तस्थौ सरस्तीरे वटमूले मनोहरे ।
जजाप परमं मन्त्रं संपूज्य जगदीश्वरं ॥ ३९ ॥
अथ तत्तातविप्रो हि समन्विष्य सुतं चिरं ।
गत्वा च स्वगृहं दुःखी शोकार्त्तः स रुरोद च ॥ ४० ॥
समुद्यता तनुं त्यक्तुं तन्माता पुत्रवार्त्तया ।
न तत्याज तनुं विप्रो दृष्ट्वा सुस्वप्नमुत्तमं ॥ ४१ ॥
विप्रो विप्रा गृहं त्यक्त्वा पुत्रान्वेषणपूर्व्वकं ।
प्रययौ काननं घोरं सर्व्वैश्च बान्धवैः सह ॥ ४२ ॥
सर्व्वं वनं समन्विष्य प्रययुस्ते सरोवरं ।
ददृशुस्ते शिशुं [11]गुह्यं सूर्य्याभं वटमूलके ॥ ४३ ॥
चुचुम्ब गण्डं पुत्रस्य विप्रो विप्रा च सादरं ।
आशिश्लेष क्रमेणैव माता तातः पुनः पुनः ॥ ४४ ॥
पुत्रश्च सर्व्ववृत्तान्तं कथयामास सादरं ।

---

[9] एवं T. [10] पित्रा । [11] गुप्तम् P.